

Ivo Goldstein: OTVORENO PISMO JOSIPU BOZANIĆU

Zašto šutite, kardinale?

**Zašto šutite o povijesnim
neistinama i mržnji što se
šire iz Glasa Koncila?**

**Zašto šutite o biskupima koji
pozdrav "za Dom spremni"
smatraju domoljubnim?**

**Zašto šutite o župniku kojega je
obradovala smrt mojega oca?**

PIŠE
Prof. dr.
sc. IVO
GOLDSTEIN
| SNIMKE
HANZA
MEDIA

Dr. sc. Ivo Goldstein, istaknuti hrvatski intelektualac, ugledni povjesničar, redoviti profesor na Odsjeku za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, autor više od dvadeset knjiga i blizu dvjesto znanstvenih članaka, specijalist za povijest XX. stoljeća, odlučio se obratiti zagrebačkome nadbiskupu, kardinalu Josipu Bozaniću otvorenim pismom. Razlog je više, a jedan od ključnih jest odnos Katoličke crkve u Hrvatskoj prema novom valu povijesnog revisionizma u tumačenju dogadaja iz Drugoga svjetskog rata. Taj je odnos, po Goldsteinovu sudu, problematičan jer je blagonaklon prema onima koji niječu neprijeporne povijesne činjenice te društveno štetan jer dopušta afirmaciju "vrijednosti" koje su poražene i osuđene zajedno s nacizmom i fašizmom, ali koje su i u dubokoj suprotnosti s duhom suvremene Katoličke crkve izraženim u odlukama Drugog vatikanskog koncila.

Izravni povod za poziv kardinalu Bozaniću na dijalog jest nedavni, neobični i izrazito grubi ispad hvarskoga župnika koji je u javnosti objavio da ga je obradovala smrt "mrzitelja Hrvatske" Slavka Goldsteina, oca Ive Goldsteina. Kako nitko iz službene crkvene hijerarhije nije reagirao na sablažnjive svećenikove riječi što zazivaju kolektivni odj i mržnju prema pokojniku, Ivo Goldstein smatrao je da i on i njegova obitelj i cijela hrvatska javnost zaslužuju odgovor na pitanje zašto Crkva o tome tako uporno šuti. Globus objavljuje Goldsteinovo pismo u cjelini, bez kraćenja. Oprema je redakcijska

Poštovani gospodine nadbiskupu, uzoriti kardinale!

Pošto ste u rujnu 2009. posjetili logor Jasenovac, moj pokojni otac Slavko napisao Vam je pismo te ga je objavio u *Jutarnjem listu*.

On je taj Vaš čin pozdravio, ali odmah i zažalio što do spomenika Kameni cvjet niste došli. Iz Muzeja ste zaista pošli prema spomeniku i kripti, ali ste stali na pola puta, razgledali ste maketu logora, a zatim se okrenuli i vratili. Propustili ste izraziti pijetet žrtvama na mjestu gdje to treba učiniti – nad kriptom pod kojom leže ostaci pogubljenih.

Moj se otac zapitao – zašto niste otisli do kraja. "Vaši su suradnici objašnjavali da su Vas već očekivali u Petrinji, da ste kasnili već gotovo puni sat, da ste morali ispustiti nešto od predviđenih obaveza. Naravno, objašnjenje je krajnje neumjesno. Ako se iz protokola već željelo nešto ispustiti, zar se baš 'moralo' ispustiti ono bitno, središnji čin cijelog hodočašća – dolično poštovanje nevinim žrtvama?" Ocjienio je da je ono što ste učinili "vrijedan povijesni korak Katoličke Crkve u Hrvatskoj i Vas kao njegina predvodnika" te Vam poželio da, kako ste došli "samo do pola jednog plemenitog puta", taj put "vrijedno nastavite".

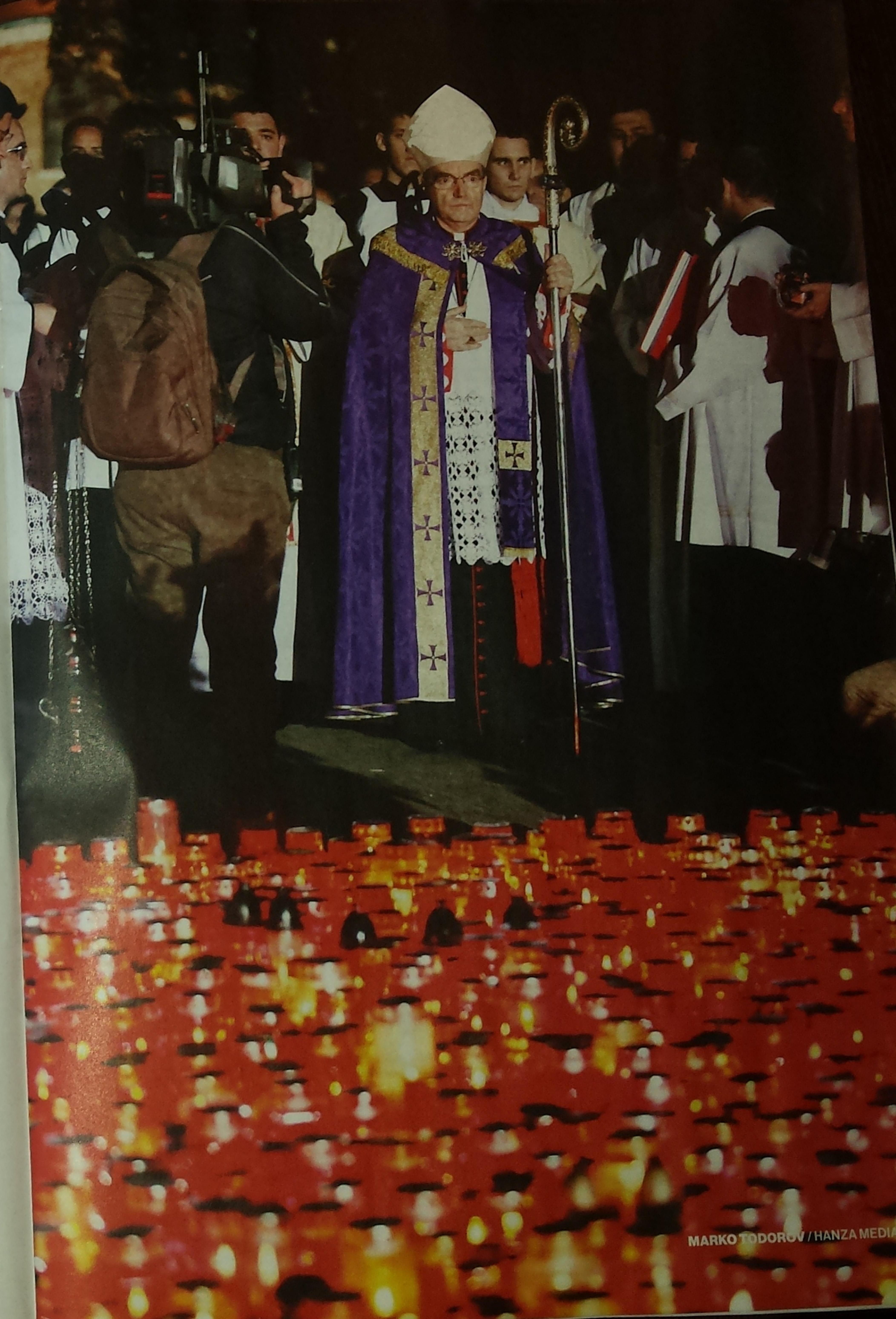
U rujnu ove godine, prije gotovo dva mjeseca, umro je moj otac.

Reakcije na njegovu smrt bile su strašne: naime, župnik Hvarske župe don Mili Plenković objavio je na Facebooku da ga je "obradovala vijest da je umro dr. Slavko Goldstein. Drago mi je da je jedan mrzitelj Hrvatske nestao s pozornice ovog svijeta. Ipak mu od srca želim pokoj vječni i da mu Jahve bude milosrdan sudac. Njegovo će mu milosrde biti jako potrebno obzirom na more laži što ih je (svjesno i namjerno) širio pod krinkom znanstvenog autoriteta. Tim je lažima planski sramotio Hrvatsku i hrvatski narod. Iz Biblije znamo da Jahve mrzi laž", poručio je don Plenković.

Don Plenković se ubrzo ispričao, ali ne nama, pokojnikovim bližnjima, nego Crkvi i vjernicima. Iskreno, ovako mi je lakše jer, da se ispričao nama, netko naivan mogao bi pomisliti da je uistinu zažalio i da se pokajao.

Na vijest o smrti moga oca internetom se razvila i razlila mržnja kao da je pukla kanalizacijska cijev: "Lazov i lice mjer cijeli život se trudio da ocrni Hrvate i cijeli hrvatski narod koda smo svi bili ustase", "Jedan smrad manje", "sve je jasno, Hrvatska je izgubila jednoga velikoga neprijatelja", "Hvala dragom Bogu jedna divna vjest.", "Hajde! Umro Pantelija? Bogu hvala! Bio je šovinist (židovski i orjunaški) i rasist, a ne čovjek vrijedan spomena.", "pošaljite ga u sarajevo, hrvatsku nikada nije volio koliko jugoslaviju, titi i komunizam. U sarajevu je sve to in, a tamo je i rođen.

»

zamislili molim te da se pokopa mrzitelj hrvatske u nezavisnoj državi hrvatskoj, nije kršćanski ovo što činim, ali sve laži i svo zlo koje je nanio mom narodu su ovime, bar mrvicu kompenzirane, bože oprosti mi u ime svih nevinih ubijenih kojima se ovaj lik ismijavao, veličajući njihove krvnike.", "budalaš koji je cijeli život proveo sireci antihrvatsku propagandu i lazi po svijetu o tome kako su Hrvati bili veci zlocinci cak i od njemackih nacista", "Govnar stari triba je davno umrit", "Jedan čifut manje!!!!", "TAJ ŠTO JE ODAPEO JE JUGOSLAVENIĆA FUJ SMEĆE ANTIHRVATSKO JEBO GA TITO", samo su neke od izjava (namjerno sam ostavio sve pravopisne i druge greške, kao i sve tipfelere i verzale).

Mnogi su komentatori bili zgroženi, mnogi su se ljudi, koji su se predstavljali kao istinski vjernici, također zgražali. Tih su mi dana na ulici prilazili posve nepoznati ljudi i izražavali sućut te tvrdili da su kao Hrvati i katolici zaprepašteni iskazanom mržnjom. Istovremeno, nije se javio nitko iz crkvene hijerarhije. Bila je to, kako je jedan od komentatora istaknuo, "jeziva tišina". Kako čovjeka iz Crkve može i smije obradovati nečija smrt?

Tada sam shvatio, gospodine Bozaniću, da Vam moram pisati ja! Da Vas u tom pismu moram upozoriti na činjenicu da ne samo da u Jasenovcu, kako Vam je zaželio moj otac, niste otisli do kraja nego da ste se zajedno s dobrim dijelom Crkve vratili kilometrima natrag.

REAKCIJE NA SMRT MOGA OCA BILE SU STRAŠNE: HVARSKI ŽUPNIK DON MILI PLENKOVIĆ OBJAVIO JE NA FACEBOOKU DA GA JE "OBRAĐOVALA VIJEST DA JE JEDAN MRZITELJ HRVATSKE NESTAO S POZORNICE OVOG SVIJETA"

"RADOST"

Radost don Plenkovića zbog smrti Slavka Goldsteina ne donosi ništa novo u povijesti Crkve u Hrvatskoj. Svećenik Kerubin Šegvić 1928., četiri dana prije atentata u Skupštini, u osjećkom Hrvatskom listu piše da je "Radić nekoliko puta naglasio da ga se nastoji maknuti iz javnog života. Time hoće da steče sućut i simpatije javnosti. Mi ćemo reći ovo: kad bi ga htjeli maknuti, oni bi imali sredstava i moći da to učine. Ali ko bi onda

klevetao Hrvate ovako uspješno kao Radić. A kada bi nekome doista uspjelo odstraniti iz javnog života vodu zavedenih, zaslijepljenih i pijanih, učinio bi najveće djelo što ga pamti hrvatska povijest. Odstranio bi neprestanu opasnost za javni poredak i za mir u svijetu."

Dr. Vilim Nuk je prije i za vrijeme rata obnašao razne dužnosti u Crkvi, sve dok 1945. nije postao direktor Caritasa, "milostiva srca prema siromasima", "priatelj sirotinja". No, u međuvremenu, u lipnju 1941. dr. Nuk piše udarni članak u Katoličkom listu, tjedniku Zagrebačke nadbiskupije, pod naslovom "Veliko djelo Providnosti". Pošto je istakao kako je "10. travnja svjetli datum hrvatske povijesti", kako "vjera i pobožnost ustaša zadivljuje", kako su oni "zaista božji ljudi", "čist i neporočan naraštaj", Nuk je pozdravio i "razorenje modernog dijela Beograda, sagradenog dvadeset godišnjom otimačinom" te se pozvao na tobožnji "stalni zakon povijesti, kako Božja Pravda neumoljivo kažnjava narode za njihove pre-stupke protiv potlačenih naroda". Znači li to da zagovara kolektivnu krivnju po kojoj za grijehu pojedinaca, dakle beogradskih vlastodržaca, trebaju odgovarati svi Srbi, odnosno 2271 nevina žrtva nacističkog bombardiranja Beograda 6. travnja 1941.?

Radi li se uistinu o "stalnom zakonu povijesti" kojega je vrhovni arbitar "Božja Pravda"? Nuk o tome ne dvoji, jer tvrdi kako su "grijesi naroda prema narodu kolektivni... jer su prouzročeni zajedničkom svješću i voljom toga skupa". Potom naglašava da "nije moguća sankcija u vječnosti za ne-pravde jednoga naroda, nego samo u ovome vremenu". "Povijest zadnjega stoljeća puna je takvih odmazda ruke Božje nad narodima, koji su se dali zavesti megalomanijom i mržnjom. Nestanak velike Srbije na tako drastičan način je novi dragocjeni prilog te vječne moralne istine."

Eto, vidi se gdje je don Plenković našao uzore, ali se postavlja pitanje - odakle je mogao saznati da je moj otac "mrzitelj hrvatstva"? Nisam ga pitao, niti hoću, ali je do takvih zaključaka mogao doći čitajući Glas Koncila. Naime, posljednjih godina, otako je pokrenut novi val povijesnog revizionizma, zapravo reustašizacije, u tom tjedniku, kojem je vlasnik i izdavač Nadbiskupski duhovni stol u Zagrebu, o raznim aspektima povijesti Drugog svjetskog rata iznesen je niz jednostranosti, pristranosti, pa i otvorenih falsifikata. I organizacija Katoličke crkve na terenu angažirala se u promociji takvih laži. Sve je to, nema dvojbe, neizravno i izravno značajno pridonijelo erupciji mržnje kao reakciji na smrt moga oca.

Knjiga Tomislava Vukovića *Drugacija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini...)*, objavljena 2012. u izdanju Glasa Koncila, spada u revizionističku historiografiju, što će reći da se ustanak u Srbu proglašava četničkom pobunom, a zločinima u Jasenovcu i Glini negira se genocidni karakter. Od proljeća 2013. Glas Koncila donosi u šest nastavaka feljtona Igora Vukića o jasenovačkom logoru. Vukić je pažljivo iščitao neke memoare preživjeлиh logoraša, naširoko iz njih prenio navode o logoraškom orkestru, kazališnim priredbama i nogometnim utakmicama, ali posve prešutio opise terora i masovnih likvidacija. Redakcija Glasa Koncila u podnaslovu u svih šest nastavaka feljtona objašnjava kako "donosi Vukićev tekst koji je *Jutarnji list* bez razložna i suvišna objašnjenja odbio

Najgora je od svih manipulacija Glas Koncila kad Vuković prenosi podatke o jasenovačkoj grobnici u kojoj su 1964. nadene 123 žene, 51 djece i 13 muškaraca. Sugerira se da su to "izbjeglice s Bleiburga"

objaviti, pošto nije dobio prolaznu ocjenu od Slavka Goldsteina, osobnog savjetnika predsjednika Vlade Zorana Milanovića" – eto kako se "pravedni gnjev" naroda usmjeravao na mog oca!

Od početka 2015. Glas Koncila feljtonizira tekst Tomislava Vukovića *Kako je nastao mit (o 2.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru)*. Od svih revizionističkih autora Vuković se posljednjih godina najviše bavio kritikom popisa žrtava JUSP Jasenovca s 83.145 imena. Pronašao je pojedinačne propuste kakvi su neizbjegljivi u takvim golemim popisima koji se stjecajem okolnosti sređuju tako kasno, punih 60-70 godina nakon zločina. Glavna je Vukovićeva zamjerka bila da je u popisu bilo u jednom trenutku oko 14.000 ponovljenih imena te da je time povećan broj stradalih. Jasenovački kustosi argumentirano su dokazali da duplikata uopće nije bilo, nego da je pogreška bila u kompjuterskom programu koji je prilikom listanja popisa sa stare na novu stranicu prenosio dio imena, a broj je uvijek bio točan i fiksan: pri zbrajanju se uvijek uzimala u obzir samo prvoimenovana žrtva, a ne duplikati. U međuvremenu je pogreška u programu uklonjena. Vuković i drugi koji su govorili o 14.000 dvostruko registriranih žrtava mogli su kontaktirati JUSP Jasenovac i dobiti potrebna objašnjenja – ali nisu.

Mistificiranju i agresivnosti Vukovićeva feljtona pridonijela je i sugestivna oprema Glasa Koncila: u nadnaslovu Vukovićeva feljtona stoji kako on "razotkriva u kontekstu namjerno stvorenom poslijeratnog historiografskog kaosa, pragmatičnih političkih ciljeva komunističkih vlasti, problematičnih povijesnih vrela, mnoštva krivotvorne, upitnog metodološkog pristupa, stvaran mit o više od 20.000 ubijene djece do 14 godina u kompleksu Jasenovac".

Vuković poslijeratnu Zemaljsku komisiju za istraživanje zločina proglašava "zločinačkom komisijom". Donose se fotografije četničkih vojvoda Pavla Đurišića i Zaharija

Ostojića, kojima, navodno, "državni vrh svake godine odaje počast u jasenovačkoj komemoraciji", pa se ističe naslov "Popis 'obogaćen' četnicima nakon 2007". Vuković i Glas Koncila tvrde da su Đurišić i Ostojić likvidirani u Jasenovcu, ali to nije dokazano niti su oni uvršteni u jasenovački popis žrtava.

Kako Vuković negira da je u Jasenovcu ubijeno između 80 i 100 tisuća ljudi, što je procjena koju je promovirao moj otac, naslovom "Odlučujuće 'procjene' Slavka Goldsteina", "Ivo i Slavko Goldstein su 'alfa i omega' na tom području" Glas Koncila sugerira očevu (i moju) krivnju.

Međutim, najgora je od svih manipulacija Glasa Koncila kad Vuković prenosi

OTKAKO JE POKRENUT NOVI VAL POVJESNOG REVIZIONIZMA, U GLASU KONCILA IZNESEN JE NIZ FALSIFIKATA O POVJESTI II. SVJETSKOG RATA. SVE JE TO PRIDONIJELO ERUPCIJI MRŽNJE KAO REAKCIJI NA SMRT MOGA OCA

GLAS KONCILA FELJTONIZIRAO JE TEKST TOMISLAVA VUKOVIĆA "KAKO JE NASTAO MIT (O 2.101 UBIJENOM DJETETU U JASENOVAČKOME LOGORU)". AUTOR NEGIRA DA JE ONDJE UBIJENO IZMEĐU 80 I 100 TISUĆA LJUDI

